

1767.

*

1. Ackermannus: Rhapsodia quaestionum in foro
quodlibet obvenerunt neque tamen legibus deci-
sorum. Collectio 14. Programms, quo ordinarius
senior caeterisque facultatis pro. assessores
memoriam Ackermannianam indicunt.
- 2* Bonus: Rhapsodia quaestionum in foro
quodlibet obvenerunt neque tamen legibus deci-
sorum. Collectio 17. Programms, quo ordinarius
senior caeterisque fac. pro. assessores
memoriam Borussianam indicunt.
- 3* Hermannus, Christianus Godeperts: Rhapsodia
quaestionum in foro quodlibet obvenerunt
neque tamen legibus decisorum. Collectio 16.
Programms, quo fac. pro. solemnia doctorali
Christianus Godeperts Hermannus indicunt.
4. Breuning, Christianus Hurr: De jure sepulturae
partu monstruosi
5. Breuning, Christianus Hurr: De usuris et mora in
donatione.

1767.

6. Breuning, Christianus Hur: De fidejussore
non liberato, si renuntiatione beneficii ordinis
facta prius conveniatur debitor. 13
7. Breuning, Christianus Hur: An renuntiatio
hereditatis paternalis generalis continet
quoque renuntiationem legitimam. 14
8. Breuning, Christianus Hur: De iustitiae obligan-
te heredem ante eandem hereditatem praeponen-
tis est cap. 1753. D. de iustit. action. 15
9. Breuning, Christianus Hur: De falsa praesumptione
libertatis rusticorum a censu et operis. 16
10. Breuning, Christianus Hur: De restitutione in integrum
fidejussoris in causa minoris. 17
11. Breuning, Christianus Hur: De causarum decisionibus
ex argumentis legis. 18
12. Breuning, Christianus Hur: De honorario illicito interdum
usurarium patris. 19

1767.

13. Breuning, Christ. Wilm. Henr: An repetenda dos sit ob alimenta patri egentis praestanda?
14. Breuning, Christ. Wilm. Henr: De jure amicitiae compositionis in lte.
15. Breuning, Christ. Wilm. Henr: Specimen controversae ca. pnd. juris controversum ad cap. 23. De uxore. action.
16. Breuning, Christ. Wilm. Henr: Specimen controversae ca. pnd. juris controversum ad legem Laetorianam.
17. Breuning, Christ. Wilm. Henr: An filius naturalis arrogatus fiat legitimatus?
18. Breuning, Christ. Wilm. Henr: An acquisita uxoris sint mariti?
19. Breuning, Christ. Wilm. Henr: De dote filiae, quae citra patris consensum nupta.
20. Breuning, Christ. Wilm. Henr: An prohibitio defractionis Fideicommissi excludat pactum cum legatario de ea detrahenda.

1767.

21. Gue Rihus, Lucasus Thomas: De actionibus familiae
praesumptis abbas.
22. Hermannus, Christianus Gottfriedus: De curiis Impe-
ratorum et regum Germaniae etiam solemnibus ca- 28
vingue a comitiis imperii differentia.
23. Kunzeus, Christianus Wilhelmus; fac. jur. pro cancellario:
De recognitione personarum et rerum per testes.
Programma, quo inauguratio nem Voelcherum
Gottfriedi Ferdinandi Lindenauri dicitur. 29
24. Lindenaurus, Gottfriedus Ferdinandus: De translatione
fundorum ad clericos 30
25. Lohmannus, Gernardus Friedrichus: Observationes ad
successionem feudalem in Saxonia Electoreli
spectantes. 31
26. Pflanz, Antonius Griebelus; ord. med. pro can-
cellario: De signis mortis atque capso
vanis. Programma, quo panegyris medicae
Gustavi Vellerei Brethingi dicitur. 32

1767.

27. Schott, Augustus Fredericus: Res, quae fund.
tionem recipiant. Pragma, quo orationes
solemniter indict.
28. Schott, Augustus Fredericus: Specimen juris Sax. orisici,
quo naturam pignoris Germanici in re oppugnantia
cum prohibito penes creditorem interuenit jure
Sax. Sled. hanc mutipam esse, dicitur tractat. et dicit.
Cont. Sax. Sled. 26. p. 2.
29. Schott, Augustus Fredericus: De negotiorum gestoribus
ad callpam leuissimam praestandam obligacione
30. Schott, Augustus Fredericus: De probatione condictionis
in debitore vite suscipienda.
31. Schott, Augustus Fredericus: De praescriptione juris bona
sub pacto de retro vendendo alienata relucendi ad cont.
Sax. Sled. I. p. 2.
32. Schott, Augustus Fredericus: De incessionibus filiorum
in res utensiles maternas or jurebus civitatum
Brandenburgensis ac Lipsiensis

1767.

33. Schott, Augustus Theodoricus: De vero aetate et vice
discrimine ad cap. I. pr. π. de sententia praed. rust. 20
4
34. Segerus, Joh. Theophilus: De Leonis philosophi consti-
tutionum novellarum auctoritate 41
35. Segerus, Joh. Theophilus: De consilio veterum juriscon-
sultorum in conjugendis nominis ac rei defi- 42
nitionibus.
36. Segerus, Joh. Theophilus: Vos et facultas clausulae
codicis Maris testamenti restituto 43
37. Segerus, Joh. Theophilus: Titulus juris civilis obscura
liones 6
38. Hieglitz, Christianus Ludovicus, fac. jur. pro cancellario:
De investitura cum aqua. Programma, quo solennia 44
doctoralia Franci Wueffli Jothannanis indicit
39. Thomarius, Franzott: De juribus patris circa ma-
teria et imprimis quod ad jucundam de eis trans- 45
actionem, ac ad recipiendum tutorem a magistratu
compelli nequeat. Programma, quo solennia docto.

- ralia Jacobi Thomae Gandtii indicit.
40. Jollerus, Frid. Gollieb: An donatio inter vivos legitime facta ob supervenientiam liberorum rescindi possit?
41. Jollerus, Frid. Gollieb: An intercessio foeminae post mortem mariti sine juramento facta valeat?
42. Jollerus, Frid. Gollieb: An usus fructus pecuniae adventitiae liberorum, si pater bovis curat, ad eorum concursum referri possit?
43. Jollerus, Frid. Gollieb: Utrum ex cambio, probata venitione in rem, contra debitorem, qui nondum superavit annum vicesimum quintum aetatis, cum effectu agi possit.
44. Jollerus, Frid. Gollieb: Ex quo tempore usurae conferendorum sint pendendae?
45. Jollerus, Frid. Gollieb: De privilegiis fundo adhaerentibus. Ad subpendane tacite non extendendis in specie circa subfunda Lusatica.

1777. Thine letter is received. I have
the pleasure to inform you that
the same has been forwarded to
the proper authorities for their
consideration. I am, Sir,
Yours very obedient servant,
John [Name]

8725

1767/4

SPECIMEN
CONTINENS
CAPVT IVRIS CONTROVERSVM
DE
IVRE SEPVLTVRAE
PARTVS MONSTROSI.

QVOD
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
PRAESIDE
D. CHRISTIANO HENR. BREVNING
PROFESSOR. IVR. NAT. ET GENT. PVBLIC. ORDIN.
ET SOCIETAT. LITER. DVISEVVG.
SOCIO.

IN AVDITORIO PETRINO
DIE VII. NOVEMBR. ANNO MDCCCLXVII.
PVBLICE DEFENDET
CAROLVS MAVRITIVS BECKER
FINSTERWALD.

LIPSAE
EX OFFICINA LANGENHEMIA.

ERRATA
D. CHRISTIANUS HERR
CAROLUS MAURITIUS BECKER
LIPSIÆ
ET SOCIJUS LANGENSIS

V I R O
ILLVSTRI EXPERIENTISSIMO
AMPLISSIMO EXCELLENTISSIMO
CHRISTIANO HENRICO
HAENELIO

SALVTARIS ARTIS DOCTORI
SERENISSIMI ELECTORIS SAXONVM
A CONSILIIIS AVLAE

ATQVE

ARCHIATRO ELECTORALI

PATRONO OPTVMO MAXVMO

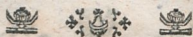
VIRI
ILLUSTRISSIMO
H A S
STVDIORVM SVORVM ACADEMICORVM
PRIMITIAS
OMNI ANIMI REVERENTIA
PIETATE
ATQVE STUDIO
GRATITVDINIS TESTES
D. D. D.
CAROLVS MAVRITIVS BECKER
R E S P O N D E N S.

DE
IVRE SEPULTVRAE
PARTVS MONSTROSI.

§. I.

 Constat Romuli Lege dispositum, vt *monstruosus partus seu ad insignem deformitatem natus cito enecaretur*: quam legem quaeque amplius a Primo illo Coloniae Albanorum ampliatore et rege posita, a DIONYSIO *Halicarnass.* p. 88. exhibentur. Quae vero *monstra*, qualiterque ab *ostentis* differant *L. 14. π. de statu homin.* clare demonstrat. *Monstra* enim PAVLO in *cit. l.* dicuntur, qui *contra formam humani generis conuerso more procreantur*. Addendus quoque VLPIANVS in *L. 38. π. de V. S.* qui ex Labeone explicat. Maxime faciem humanam in *monstro* non adfuisse conici potest ex AMMIANO MARCELLINO *Lib. XIX. cap. 12.* quem van IDSINGA. *Varior. Iur. Ciu. cap. XII.* excitat. Refert: *Tunc apud Daphnen, amoenum illud et ambitiosum Antiochiae Suburbanum,*

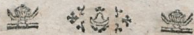
visu relatuque horrendum natum est monstrum, insans ore gemina, cum dentibus bnis et barba quatuorque oculis et brevis-
simis duabus auriculis. cet. Neque tamen ita semper iudi-
casse veteres, sed *monstris* adeo ostenta quaedam adnume-
raste, vt *Androgynos* ex CICERONE de *Diuinat* L. III.
cap. 43. apparet. *Quid ortus*, ait, *Androgyni*, nonne fatale
quoddam monstrum fuit. Quapropter non mirum, et hos
antiquitus, vt alia monstra, occisos, aut in mare abiectos vt
LIVIVS. L. XXVII. ap. et XXXIX. cap. 22. refert, a quo
postea recesserunt potiusque in deliciis habuere teste PLI-
NIO et ex eo GELLIO in Noct. Attic.

§. II.

An vero inter homines monstra relata fuerint antiqui-
tus, in tantum expediti iuris esset, *hominibus non accenseri*
cum impune occidi possint, nisi parenti ius occidendi liberos
concessum esset. Hoc vero certum vtique exinde est, quod,
an inter liberos monstra essent, disputatum sit. Et negat
PAVLVS cit. L. 14. de *stat. hom.* Ait: *Non sunt liberi, qui*
contra formam humani generis conuerso more procreantur.
Recte itaque cum non inter liberos sint, adferi potest, nec
eamdem hominibus accenseri potuisse.

§. III.

Sed quanquam antiquo tempore ex Lege Romuli occi-
derentur, siue in aquam submersa, siue concremata monstra,
tamen non aequè expediti iuris est, an subsequenti aetate
idem ius obtinuerit. Putat van IDSINGA cit. *loc. cessan-*
te veteri expiationis ritu in desuetudinem abiisse Legem Romu-
leam et Decemviralem, idque probaturus est ex AMMIANI
all. *loc.* cuius vltima verba haec sunt: *Nascuntur huiusmodi*
saepe portenta indicantia rerum variarum euentus, quae, quo-
niam

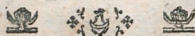

niam NON EXPIANTVR, *vt apud veteres, publice in-*
audita praetereunt et incognita. Equidem non negauiero,
monstra illa amplius ex antiquo illo iure necata non fuisse;
at vix locus Ammiani id probabit; nam si comma post *ro*
publice ponas, sensus quidem est: monstra publice non ex-
piari, at occidi priuatim non potuisse exinde non sequitur,
nec id concludit Ammianus, sed monet tantum, obinde
monstrorum rariorem esse historiam.

§. IV.

At vero difficultatem peperit *L. 135. π. de V. S.* Ait
enim VLPIANVS: *quaeret aliquis: si portentosum, vel de-*
bile mulier ediderit, vel qualem visu vel vagitu nouum, non
humanae figurae, sed alterius magis animalis, quam hominis
partum: an quia enixa est, prodesse ei debeat, et magis est,
vt haec quoque parentibus prosint, nec enim est, quod eis im-
putetur, quae, qualiter potuerunt, statutis obtemperauerunt,
neque id, quod fataliter accessit, matri damnum iniungere
debet. Manifesto Vlpianus inter liberos monstra refert, quae
Paulus inter liberos esse negat. Non adscribam, quae va-
rie ab doctis hominibus disputata sunt. Possumus enim su-
perfedere post eruditum *van IDSINGAE vit. l. laborem,*
qui non tantum commentatores adducit, sed et sensum ex-
acte tetigit. Paulum enim intelligendum esse adserit et re-
cte de SCTo Tertulliano, quod matri, quae ter enixa erat,
succedendi ius in bona liberorum concedebat, quodue tunc
mater versaretur in lucro captando, inter liberos monstra
esse negauit, cum Vlpianus de poenis orbitatis ex Lege Pa-
pia Poppea vitandis disputans, adfirmet, prodesse monstrum
partum parentibus.

§. V.

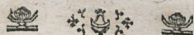

§. V.

Sed iam cum providentia naturae contingat, ut citius plerumque monstri partus pereant, enata videtur quaestio, *an mortui inter homines referri sepeliri queant?* Ex iure Romano quaestio decidi nequit, quippe hoc iure nondum ritus liturgici communiaque Christianorum sepulturarum destinata loca cognita, sed in suum cuique mortuum cadaver sepeliri liceret, quanquam non adferam cadaueris monstri sepulturam locum fecisse religiosum, quam Gentilem superstitionem de loco religioso retinuerat Ius Iustinianicum contra Christianae religionis fundamenta. Saltem ita me docuit MRR CERIVS *in Conciliat. p. 121.* ibique REINHOLD *in not.* Dicamus potius de fori nostri opinionibus. Et videndum est, an monstrum sit hominibus adscribendum. Magis est, ut, si communem sequi velimus opinionem, humanitatis iura negemus, quod inde coniiicimus, quia baptizare monstra prohibent, cum nulli homini negandus sit baptismus.

§. VI.

Inde facile, quid de monstri sepultura sentiendum, diiudicari potest. Tractat hanc causam non ineleganter CLAR. PLAZ *diff. de Religione sepulcrorum Sect. III. §. 18.* Testatur, negari his ipsis locum in coemiterio. Et forsitan recte ex Iuris analogia negabitur. Cum enim coemiteria sint bona quodammodo vniuersitatis ecclesiasticae sepulturae de mortuorum Christianorum destinata, monstra vero, cum non baptizentur, Christianis annumerari non possint, non videbitur mirum, si his negetur sepultura in coemiterio, cuius vsus membris societatis ecclesiasticae tantum patet. Non ergo peccabunt parentes, quibus infausto fidere monstrum agnosci contigit, si quocunque in loco sit, cadauer mortui monstri
terrae

terrae mandent, vel si magis placeat, Medico vendant, donent, non enim hominem vendidisse donasseue videntur.

§. VII.

Quamquam vero haec ita se habeant, si forensem et quotidianum seruiamus usum, neque aliud quidquam expresse suadeant leges, tamen saepissime mihi in mentem venit dubitatio quaedam, an haec etiam iusta sit philosophia. Miratur iam *Vir Ampliff. PLAZ cit. diff.* cur non aequè in coemiterio humari possit monstrum, ut ostentum aliud, cui tamen faciem hominis natura dederat. Neque nego, adesse adeo causas, cur monstrum potius hominem putem humanae iura concedam magis, quam eidem negem. Postquam enim conceptum est in utero matris ex femine maris, efformatur foedus ex hoc femine. Sit ergo, ut vel statim in formando corpusculo natura ipsa erret, vel erroris causam matris imaginatio quaedam deprauata vel alterata contineat, certum tamen est, corpus efformari ex hominis femine. Fac vero, nasci puerulum capite porcino vel canino, porcumne canemue habebis? ego non putarem, semper hominem habebis, quippe homogeneae causae homogeneos effectus producunt. Sicut enim a cane homo nasci nequit, ita nec ab homine canis, nisi nefanda scelestissimaque Venus exercita. De anima dubitatio vero est, an monstro humana insit anima. Equidem non dubitem, cum enim animam illam corpori tribuat, ut viuat et crescat, eaque ergo anima in corpore infantis utero inclusa inesse debeat, unde probemus, porcine aut canine animam corpori monstri inclusam esse. Addo. Si contingat, ut mater, quae per menses duos uterum gestet, foedumque humanum inclusum

sum habeat, inopinato casu perterrefacta animalis aspectu postea pariat infantem, cui facies data similis animali, quo venit humana illa anima, quae corpusculum illud humanum prioribus temporibus gestationis viuum seruabat? et vnde demum bruti accessit anima. Neque hanc faciei formam, quae ipsam hominis essentiam non constituit, putarem efficere posse, vt, si ea ad similitudinem oris bestiae cuiusdam protracta sit, cum ex humano semine partus conceptus in humano vtero enutritus, sanguine humano instructus, ipsa humanitas monstro desit. Hominem nasci potius probabile est, cui, vt aliis, humanitatis iura competunt.

T A N T V M.

ULB Halle

003 719 014

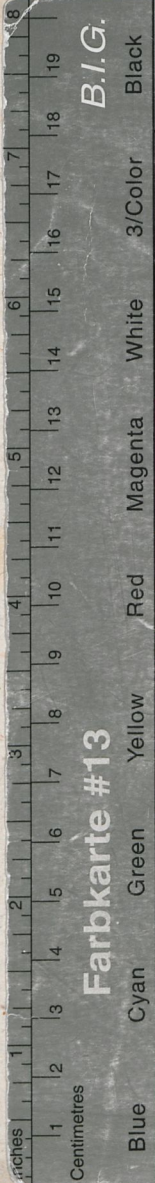
3

1078

1767/4

EXCIPIMEN
CONTINENS
CONTROVERSVM
DE
PVLTVRAE
MONSTROSI.

QVOD
RVM ORDINIS GRATIA
RESIDE
HENR. BREVNING
T. ET GENT. PVBLIC. ORDIN.
LITER. DVISEVRG.
SOCIO
ORIO PETRINO
R. ANNO CIOIOCC LXVII.
DEFENDET
VRITIVS BECKER
STERWALD.

PSIAE
LANGENHEMIA.

